

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. E.**, zastoupený JUDr. Milanem Pivovarčíkem, advokátem, se sídlem Žižkovo náměstí 1325/7, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti: **I) P. P.**, **II) E. P.**, společně zastoupeni Mgr. Ing. Milanem Sochořem, advokátem se sídlem Divadelní 614/6, Brno, **III) Povodí Moravy s. p.**, se sídlem Dřevařská 932/11, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. KUJI 3801/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2021, č. j. 30 A 47/2019-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Žalobce je vlastníkem vodního díla – K. rybníka („rybník“), který sousedí s pilou ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení („OZNR“) I a II. Součástí pily je také vodní dílo – malá vodní elektrárna, která byla v minulosti poháněna vodou z rybníka na základě *povolení k nakládání s vodami z roku 1991* („Povolení“). Povolení bylo uděleno na dobu,

dokud bude národohospodářsky odůvodněno. Žalobce během řízení o schválení manipulačního řádu k rybníku zpochybňoval samotnou existenci vodního díla a platnost Povolení. Námitky s tímto spojené uplatnil i v kasační stížnosti. Úkolem Nejvyššího správního soudu tedy bylo posoudit, zda jsou tyto námitky důvodné, resp. zda věcně a procesně patří do řízení, které žalobce vyvolal vlastní žádostí.

[2] Žalobce dne 30. 5. 2012 podal žádost o schválení manipulačního řádu („žádost“) dle § 115 odst. 18 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách („vodní zákon“). Jelikož neodstranil vady žádosti, Magistrát města Jihlavy jako vodoprávní úřad a správní orgán I. stupně („vodoprávní úřad“) řízení zastavil usnesením ze dne 9. 10. 2012, č. j. MMJ/OŽP/4929/2012-4. Žalobce se proti usnesení odvolal. Žalovaný odvolání žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 8. 2. 2013, č. j. KUJI 3478/2013. Krajský soud v Brně však rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2013 zrušil rozsudkem ze dne 19. 3. 2015, č. j. 30 A 35/2013-95, a to pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný se totiž nezabýval přezkumem usnesení vodoprávního úřadu v rozsahu odvolacích námitek. Žalobce v odvolání uplatnil celkem 6 námitek, kterými namítal neplatnost a zánik Povolení. Další vadu řízení shledal krajský soud v tom, že se žalovaný nijak nevyjádřil k podkladům předloženým žalobcem.

[3] V druhém kole řízení o schválení manipulačního řádu znovu jednal vodoprávní úřad. Ten usnesením ze dne 25. 11. 2015, č. j. MMJ/OŽP/4929/2012-13 nejprve řízení přerušil, aby vyřešil předběžnou otázku ohledně toho, zda objekt vodní turbíny, nátokové potrubí, výtokové potrubí a nátokový objekt jsou vodním dílem. Pokud by se o vodní dílo nejednalo, Povolení už by nebylo platné. Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2017, č. j. MMJ/OŽP/101166/2017-DoJ, vodoprávní úřad rozhodl, že *objekt vodní turbíny, nátokové potrubí, výtokové potrubí a nátokový objekt, které se nacházejí na pozemku p. č. XA, st. XB, st. XC a XD v k. ú. Kněžice u Třebíče, je vodním dílem* („rozhodnutí o existenci vodního díla“). Objekt budovy nad vodní turbínou naopak vodním dílem není. Vodoprávní úřad poté dne 20. 6. 2018 vyzval žalobce k doložení přepracovaného manipulačního řádu doplněného, mimo jiné, o respektování Povolení. Žalobce sice předložil přepracovaný manipulační řád, ale Povolení v něm nezohlednil. Podle vodoprávního úřadu žalobce manipulační řád nedoplnil tak, jak mu to úřad uložil ve výzvě, a nově chybně uvedl kategorii technickobezpečnostního dohledu, pod kterou rybník spadá. Vodoprávní úřad tak usnesením ze dne 18. 10. 2018, č. j. MMJ/OŽP/143886/2018-DoJ, rozhodl o zastavení řízení o žádosti.

[4] Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 2. 2019, č. j. KUJI 3801/2019, v němž se zabýval i námitkami ohledně platnosti Povolení. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně.

II. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Žalovaný se platností Povolení podrobně zabýval na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se následně vyjádřil k žalobcovým námitkám ohledně nesprávného právního posouzení platnosti Povolení. Pokud by bylo platné, musel by jej totiž žalobce zahrnout do manipulačního řádu rybníka. Krajský soud nejprve posoudil, zda Povolení nezaniklo na základě zákona.

pokračování

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 9 As 117/2011-148, platnost povolení k využití energetického potenciálu vody pro malou vodní elektrárnu, na základě čl. II bodu 2 zákona č. 20/2004 Sb. nezanikla.

[6] Platnost Povolení byla vymezena dobou, po kterou bude národohospodářsky odůvodněno. Krajský soud tuto podmínku interpretoval tak, že povolení je bytostně spjato s hospodářským využitím vodního díla, tedy s přetrváním účelu, pro který má odběr vody sloužit. Vodní dílo stále existuje a požárem z roku 2003 nebylo zcela zničeno. To vyplývá zejména z rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 3. 8. 2017, č. j. MMJ/OŽP/101166/2017-DoJ, které žalobce nijak nezpochybnil. Nakládání s vodami sice je aktuálně znemožněno z důvodu zabetonování nátokového objektu žalobcem a z důvodu poškození související pily, samotné vodní dílo však nezaniklo. Tím pádem nezanikla ani platnost Povolení. Je nerozhodné, jak na existenci vodního díla nahlíží stavební úřad, neboť ten není věcně příslušným orgánem k rozhodování v pochybnostech, zda se jedná o vodní dílo. Žalobce nadto žádné rozhodnutí stavebního úřadu nepředložil.

[7] Platnost Povolení není navázána na manipulační a provozní řád. Platnost nezpochybnil ani znalecký posudek Ing. O. D.. Z uvedeného posudku vyplývá pouze to, že vodní dílo je v havarijním stavu. Závěry posudku ale nejsou podpořeny žádným důkazním materiálem. Krajský soud tak nepovažoval za nijak podložené ani podstatné pro rozhodnou otázku, že obnovení funkčnosti nepřichází v úvahu. Znalecký posudek je navíc v rozporu se závěry technickobezpečnostního dohledu, který provedl Ing. S. Ž. podle § 11 vyhlášky č. 471/2001 Sb., o technickobezpečnostním dohledu nad vodními díly, na vodním díle K. rybník – malá vodní elektrárna. Podle závěrů tohoto dohledu je vodní dílo v současné době nefunkční a odtok do koryta potoka nelze zajišťovat kvůli uzavřenému nátoku. Po provedení rekonstrukce budovy a repase strojního zařízení bude ale vodní dílo plně funkční. Odborné posouzení Ing. J. V. žalobce nedoložil a nebylo ani součástí správního spisu. Krajský soud považoval za důležité, že vodní dílo nemůže být využíváno, protože žalobce nátok sám zabetoval. Pramení-li nefunkčnost vodního díla z nezákonného jednání žalobce, nemůže tato skutečnost přispět k zániku platnosti povolení k nakládání s vodami.

[8] Platnost Povolení nebyla žádným orgánem veřejné moci ani žalobcem předloženými důkazy zpochybněna. Existuje rozhodnutí vodoprávního úřadu, které potvrzuje, že Povolení je stále platné. Nebyly rovněž shledány důvody pro zahájení řízení o zrušení Povolení z moci úřední. Žalobce nepředložil žádné relevantní argumenty a podklady, které by platnost povolení zpochybnily. Svévolná činnost žalobce, který bez jakéhokoliv povolení zabetoval nátokový objekt do vodního díla, nemůže mít za následek ukončení platnosti Povolení. Závěry správních orgánů o tom, že Povolení je platné a mělo být zohledněno v manipulačním řádu, byly podle krajského soudu správné.

III. Obsah kasační stížnosti

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Krajský soud při svém rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel v žalobě navrhl, aby krajský soud provedl místní šetření a aby zadal vyhotovení objektivního znaleckého posudku od nezávislého znalce, ten tak ale neučinil. Stěžovatel dále napadá znalecký posudek Ing. J. Š., který krajský soud zohlednil v rozsudku ze dne 28. 4. 2021, č. j. 30 A 154/2019-136, a který se týkal řízení o odstranění stavby a souvisí s vodním dílem. Krajský soud neměl pravdu v tom, že stěžovatel proti rozhodnutí vodoprávního úřadu o existenci vodního díla nebrojil. Stěžovatel podal po neúspěšném odvolacím řízení žalobu, ale krajský soud řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Kasační stížnost stěžovatele poté odmítl Nejvyšší správní soud.

[11] Stěžovatel napadá existenci vodního díla. Místo vodního díla existuje více než dvacet let zbořeníště na neexistujícím vodním toku, které neplní funkci energetického využití, a stavba torza vodního díla neslouží více než 20 let a ani nemůže sloužit k využití vodní energie a energetického potenciálu, což bezpodmínečně předpokládá zákon. Žádný z posuzujících subjektů se nezabýval tím, zda vodní dílo bylo v provozu či nikoliv, kdy naposledy, zda je na funkčním toku nebo je odtok zastavěn stavbou, což by mělo mít podstatný vliv na konečné posouzení a rozhodnutí. Postoj vodoprávního úřadu, kterého faktický stav vodního díla nezajímá a je pro něj rozhodující pouhá existence vodního díla, je podle názoru stěžovatele v rozporu se zákonem.

[12] Stěžovatel u krajského soudu namítal, že požárem z roku 2003 došlo ke zničení vodního díla a že zanikl vodní tok, který napájí vodní dílo a měl by odvádět vody existujícím korytem. Krajský soud se těmito námitkami nezabýval. Po požáru v roce 2003 nebyly stavby původního vodního díla opraveny, jejich kolaudace nikdy neproběhla. Přes 20 let neslouží stavby svému účelu a z tohoto pohledu nemohou být považovány za vodní díla podle stavebního a vodního zákona. Údajné vodní dílo je v katastru nemovitostí vedeno jako stavba technického vybavení, nikoliv jako stavba k využití vodní energie. Ustanovení § 20 odst. 1 vodního zákona stanoví povinnost evidovat v katastru nemovitostí stavby k využití vodní energie. Podle výkladu Ministerstva zemědělství z října 2005 se za zánik vodního díla považuje to, když stavba natrvalo ztratí schopnost sloužit účelům předpokládaným ustanovením § 55 odst. 1 vodního zákona nebo kdy fakticky přestane být stavbou. Podle stěžovatele vodní dílo není provozuschopné. Vodní tok je dnes v Centrální evidenci vodních toků veden jako „*vodní recipient mimo vodní tok*“ a vodní zákon se na něj nepoužije. Představuje další vodní linie (odvaděče), které nejsou vodním tokem.

[13] Stěžovatel rozporuje, že nakládání s vodami bylo znemožněno z důvodu zabetonování nátokového objektu. Vodní dílo bylo kdysi tvořeno nátokovým potrubím z rybníka do nátokového objektu. Z turbíny odcházela voda výtakovým potrubím do výtakového koryta. Voda pak pokračovala vodním korytem, které dnes již neexistuje, protože bylo zastavěno stavbou. Nakládání s vodami bylo znemožněno již po povodních v roce 1997 a v roce 2003 po rozsáhlém požáru. K zabetonování nátokového objektu došlo kvůli neřízeným průsakům, v průběhu roku 2011 v rámci technickobezpečnostního dohledu ze dne 22. 12. 2011, který sepsal Ing. S. Ž. V zápisu o prohlídce je stěžovateli jako vlastníkovu rybníka uloženo, aby zajistil opravu nebo zrušení odběrného objektu na elektrárnu, který je v havarijním stavu a je potenciálním rizikem pro bezpečnost rybníka. Nakládání s vodami bylo znemožněno stavební činností po rozsáhlém požáru. Stavby byly totiž nově situovány na místě odtokového koryta, které končí na jejich hranici. Nakládání

pokračování

s vodami rovněž vyloučil Městský úřad Brtnice („stavební úřad“), když zastavil územní řízení o umístění stavby.

[14] Stěžovatel napadá i posouzení znaleckého posudku Ing. D. v kombinaci s technickobezpečnostním dohledem Ing. Ž. ze dne 22. 12. 2011 ze strany krajského soudu. Podle znaleckého posudku obnovení funkčnosti vodní elektrárny nepřichází v úvahu. Odtokové koryto je neobnovitelné, bylo zasypané a trasa odtokového koryta je zastavěna budovami. Z technickobezpečnostního dohledu vyplývá zcela něco jiného, než co uvádí krajský soud. Zápis o prohlídce stěžovateli jako vlastníkovu rybníka uložil, aby zajistil opravu nebo zrušení nátokového objektu na elektrárnu, který je v havarijním stavu a je potenciálním rizikem pro bezpečnost rybníka. V celkovém závěru zápisu o prohlídce se uvádí, že nátokový objekt na malou vodní elektrárnu je v havarijním stavu, včetně spodní stavby. Tyto závěry Ing. S. Ž. jsou v souladu se znaleckým posudkem Ing. D.

[15] Stěžovatel rozporuje tvrzení krajského soudu, že nedoložil rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení územních řízení o umístění stavby č. j. Výst/37/2014 – 13, č. j. Výst/3/2015, č. j. Výst/4/2015, týkající se obnovy MVE z hlediska územního rozhodnutí a odborné posouzení Ing. J. V., a že tyto listiny nejsou součástí správního spisu. Stěžovatel dokládal do všech existujících řízení veškeré listiny, které měly sloužit jako důkazy k prokázání jeho tvrzení a měly osvědčit objektivní skutkový stav. Listinné důkazy do spisu nezařadil vodoprávní úřad. Stěžovatel tedy v rámci kasační stížnosti opakovaně předkládá rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení územních řízení o umístění stavby, která se týkají obnovy vodního díla. Stěžovatel krajskému soudu přisvědčuje v tom, že je nerozhodné, jakým způsobem na existenci vodního díla nahlíží stavební úřad. Stavební úřad a v případě č. j. Výst/37/2014 – 13 Krajský úřad Kraje Vysočina jako odvolací orgán ale objektivně zjistily skutkový stav věci (rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Odbor územního plánování a stavebního řádu ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUJI 62200/2014 stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti). Z rozhodnutí o zastavení řízení vyplývá, že starý vodní tok neexistuje, byl zasypan a je zastavěn stavbami. Územním rozhodnutím měly být vytvořeny podmínky pro nové stavební povolení stavby nového vodního toku. Dle posudku Ing. V. je nutná sanace objektu malé vodní elektrárny, jakákoliv oprava či rekonstrukce tak není možná. Z důvodu bezprostředního ohrožení života nebo zdraví osob je nutno stavbu odstranit. Závěr Ing. V. je v souladu s technickobezpečnostním dohledem.

[16] Zbořeniště malé vodní elektrárny jako takové sice stále existuje, ale není provozuschopným vodním dílem. Stavba natrvalo ztratila schopnost sloužit účelům předpokládaným v ustanovení § 55 odst. 1 vodního zákona. Vodní dílo neexistuje, protože není na funkčním vodním toku, vodní tok nelze obnovit. Nakládání s vodami nebylo znemožněno z důvodu zabetonování nátokového objektu, ale z důvodu, že vodní tok byl zasypan a přerušen zastavěnými stavbami. Odtokové koryto je neobnovitelné. Vodní elektrárna není od roku 1997 (povodně) a 2003 (požár) dlouhodobě využívána, celý objekt je v havarijním stavu, technologie chybí nebo je nefunkční. Obnovení funkčnosti nepřichází v úvahu. Objekt má narušenou statiku a zničenou střechu. Stávající obestavěný prostor strojovny by v žádném případě nevyhovoval dnešním požadavkům. Nakládání s vodami zaniklo a nefunkčnost vodního díla nepramení z nezákonného jednání stěžovatele.

IV. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[17] Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Napadené rozhodnutí je věcně správné a souladné s právními předpisy. Žalovaný se ztotožňuje s argumentací krajského soudu, která je uvedena v napadeném rozsudku.

[18] OZNŘ I) a II) navrhuji zamítnutí kasační stížnosti. Namítají, že kasační stížnost nenapsal advokát stěžovatele, ale jeho obecný zmocněnec. Dále uvádějí, že rozsudek krajského soudu je srozumitelný a dostatečně odůvodněný. Krajský soud se zabýval celým obsahem správního spisu a své závěry zcela jasně a srozumitelně formuloval. Postup vodoprávního úřadu byl řádně podložen, mimo jiné, i skutkovými zjištěními z řízení o předběžné otázce ohledně existence vodního díla. Stěžovatel stále dokola jen opakuje tvrzení o neplatnosti povolení k nakládání s vodami, protože podle něj zaniklo vodní dílo ve vlastnictví OZNŘ I) a II). To je v rozporu s pravomocným rozhodnutím. Je nevýznamné, že se stěžovatel snažil toto rozhodnutí napadnout. Procesně pochybil, a proto bylo soudní řízení zastaveno. Stěžovatel není ochoten a schopen se podrobit správním rozhodnutím a nerespektuje pravomocná rozhodnutí. Jednal protiprávně, neboť svévolně zabetoval nátokový objekt vodního díla. OZNŘ I) a II) tak nemohou brát vodu z rybníka za účelem provozu malé vodní elektrárny, jak je k tomu opravňuje Povolení. Stěžovatel nedoložil vodoprávnímu úřadu podklady o zajištění minimálních průtokových hodnot pod vodním dílem ani naplnění dalších ukazatelů požadovaných vodoprávním úřadem včetně respektování Povolení a nezahrnul požadované podmínky do manipulačního řádu rybníka. Sám si tedy svou nečinností a neochotou plnit své povinnosti způsobil zastavení řízení.

[19] OZNŘ III) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost **není důvodná**.

[22] Na začátek je nutné podotknout, že předmětem tohoto soudního přezkumu před krajským soudem bylo řízení o schválení manipulačního řádu, resp. o jeho úplnosti a výsledek tohoto řízení. Stěžovatel vodoprávnímu úřadu předložil manipulační řád k rybníku a žádal o jeho schválení. Vodoprávní úřad řízení zastavil pro nedoplnění podkladů. Stěžovatel se ale na „podvozku“ tohoto řízení stále snaží o soudní přezkum otázky existence vodního díla a o soudní přezkum platnosti povolení k nakládání s vodami. O existenci vodního díla ale bylo rozhodnuto v samostatném řízení. Toho si je

pokračování

nepochybně stěžovatel vědom, neboť byl účastníkem tohoto řízení. Přezkum Nejvyššího správního soudu je vymezen předmětem řízení o schválení manipulačního řádu k rybníku vyvolaného žádostí stěžovatele.

[23] Otázku existence vodního díla Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v rámci tohoto řízení posuzovat. Námitky vztahující se k existenci vodního díla mohly být předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. KUJI 91240/2017. Řízení před Krajským soudem v Brně bylo zastaveno usnesením ze dne 26. 4. 2018, č. j. 30 A 25/2018-26, pro nezaplacení soudního poplatku. Kasační stížnost proti tomuto usnesení pak stěžovatel podal opožděně, jak plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 As 230/2018-21. Procesní pochybení ze strany stěžovatele nelze napravit tím, že krajský soud, popřípadě Nejvyšší správní soud budou věcně přezkoumávat otázku, o které již pravomocně rozhodl příslušný vodoprávní úřad. Existence vodního díla je potvrzena pravomocným rozhodnutím žalovaného. Stěžovatel namítá, že existence vodního díla není zohledněna v katastru nemovitostí. Je vedeno jako stavba technického vybavení, nikoliv jako stavba k využití energie. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nezohlednil názor stavebního úřadu na existenci vodního díla. Je nerozhodné, jakým způsobem na existenci vodního díla nahlíží stavební úřad (což ostatně tvrdí i sám stěžovatel), neboť ten není věcně příslušným orgánem k rozhodování v pochybnostech, zda se jedná o vodní dílo. To, jak je vodní dílo „označeno“ v katastru nemovitostí, a zda z toho plynou nějaké důsledky, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu v nynějším řízení posuzovat.

[24] Jak již správně uvedl krajský soud, Povolení je bytostně spjato s hospodářským využitím vodního díla. Záleží tedy pouze na tom, zda přetrvává účel, pro který má Povolení sloužit. Nejvyšší správní soud dovodil z podkladů pro rozhodnutí, že provoz vodního díla je podle stěžovatele znemožněn tím, že koryto vodního toku, kam by odcházela voda z vodní elektrárny, je dnes již zasypano a zastavěno stavbami. Zároveň dle něj zanikl vodní tok. OZNŘ I a II) a správní orgány naopak jako hlavní důvod aktuální nefunkčnosti vodního díla spatřují v tom, že stěžovatel zabetoval nátokový objekt. Pravomocným rozhodnutím bylo postaveno najisto, že vodní dílo kontinuálně existuje. Z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že OZNŘ I) a II) jako osoby oprávněné z Povolení, mají zájem vodní dílo využívat. Voda ale nemůže k vodnímu dílu proudit, neboť stěžovatel zabetoval nátokový objekt. To, jaký osud vodu čeká poté, co projde vodní elektrárnou, už nemá vliv na samotné vodní dílo a s ním spjaté Povolení. I pokud by voda proudila na stavby ve vlastnictví OZNŘ I) a II), nemá tato skutečnost bez dalšího vliv na platnost samotného Povolení (tato otázka by spadala do případného stavebního řízení souvisejícího s vodním dílem, nikoliv s Povolením). To že stavební úřad zastavil územní řízení, která měla vést k obnově vodního díla, neznamená, že vodní dílo už nikdy fungovat nebude (že trvale ztratilo schopnost sloužit svému účelu).

[25] K posudku Ing. D. stěžovatel tvrdí, že ten je v souladu se zápisem o prohlídce v rámci technickobezpečnostního dohledu Ing. Ž. a že krajský soud tento zápis špatně posoudil. Nejvyšší správní soud ale podotýká, že krajský soud v napadeném rozsudku pracuje s jiným zápisem technickobezpečnostního dohledu, než který stěžovatel cituje v kasační stížnosti. Krajský soud pracuje se zápisem o technickobezpečnostním dohledu ze dne 27. 11. 2015, který je součástí správního spisu. Předmětem tohoto dohledu bylo vodní

dílo – malá vodní elektrárna (Rybník K – MVE). S tímto zápisem pracoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z tohoto zápisu skutečně vyplývá, že odběr vody z rybníka je v současné době znemožněn zabetonovaným nátokovým objektem. Nadzemní část elektrárny zničil požár, v současné době je ale objekt připraven na obnovu. Zápis končí závěrem, podle kterého je vodní dílo v současné době nefunkční, neboť kvůli uzavřenému nátoku nelze zajišťovat odtok do koryta potoka. Spodní stavba a navazující koryto jsou ale v provozuschopném stavu, na svrchní stavbu a sanace poškozených betonů je zpracován projekt. Po provedení rekonstrukce budov a repase strojního zařízení bude podle Ing. Ž. vodní dílo plně funkční. Nadto, zápis z technickobezpečnostního dohledu ze dne 22. 12. 2011 (týkající se dohledu nad vodním dílem – Rybník K.) stěžovatel v žalobě vůbec nezmínil a ani není součástí správního spisu; objevuje se až jako příloha ke kasační stížnosti. I přes výše uvedené i tento zápis o prohlídce nemluví o neobnovitelnosti vodního díla (trvalé ztrátě schopnosti sloužit jako vodní dílo), toliko upozorňuje na jeho havarijní stav a doporučuje zajistit zrušení nebo opravu nátokového objektu. Připouští tedy obnovu vodního díla.

[26] K souvislosti s rozsudkem krajského soudu ze dne 28. 4. 2021, č. j. 30 A 154/2019-136, a v něm přezkoumávaným znaleckým posudkem Ing. J. Š., soud podotýká, že z rozsudku krajského soudu, který je předmětem nynějšího řízení, neplyne, že by se posudkem Ing. Š. jakkoliv zabýval. Posudek se totiž týká stavebního řízení spojeného s odstraněním nepovolené stavby (zabetonování nátokového objektu) a jde o „druhou linii“ soudního sporu.

[27] Vodoprávní úřad podle stěžovatele nezaložil do spisu listinu Ing. J. V. a rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení územních řízení o umístění stavby č. j. Výst/37/2014 – 13, č. j. Výst/3/2015, č. j. Výst/4/2015, týkající se obnovy MVE z hlediska územního rozhodnutí. Tyto dokumenty stěžovatel nyní dokládá jako přílohy kasační stížnosti. Stěžovatel jako přílohu kasační stížnosti dokládá rovněž rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Odbor územního plánování a stavebního řádu ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUJI 62200/2014, a zápis z technickobezpečnostního dohledu ze dne 22. 12. 2011. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel opakovaně zaměňuje řízení o existenci vodního díla, které skončilo pravomocným rozhodnutím krajského úřadu, a řízení o schválení manipulačního řádu. Z rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 3. 8. 2017, č. j. MMJ/OŽP/101166/2017/DoJ, vyplývá, že stěžovatel v rámci řízení o existenci vodního díla doložil listinu Ing. J. V., rozhodnutí stavebního úřadu č. j. Výst/37/2014 – 13, č. j. Výst/3/2015, č. j. Výst/4/2015 a zápis z technickobezpečnostního dohledu ze dne 22. 12. 2011 (viz strany 4 a 8 citovaného rozhodnutí). Z toho plyne, že tyto dokumenty (kromě rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor územního plánování a stavebního řádu ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUJI 62200/2014) byly součástí správního spisu, který se vztahoval k řízení o existenci vodního díla. Co se týče řízení o schválení manipulačního řádu, ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel vodoprávnímu úřadu tyto dokumenty (včetně rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Odbor územního plánování a stavebního řádu ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUJI 62200/2014) v rámci řízení o schválení manipulačního řádu doložil. Neodkazuje na ně ani v dokumentu *Pokračování v přerušném řízení* ze dne 22. 5. 2017 (obsahuje jiné přílohy), ani v odvolání proti rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 7. 11. 2018, ze kterého vyplývá, že k němu žádné přílohy nepřiložil. Ze správního spisu a ze spisu krajského soudu tedy nevyplývá, že

pokračování

stěžovatel dokumenty dokládal do všech existujících řízení. Z dokumentu *Oznámení o doplnění podkladů pro rozhodnutí* ze dne 13. 9. 2018 vyplývá, že stěžovatel měl možnost nahlédnout do podkladů pro vydání rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřit. Stěžovatel tak ale neučinil. Jeho nečinnost pak nelze přičítat k tíži vodoprávnímu úřadu či krajskému soudu.

[28] Nad rámec výše uvedeného, jak již uvedl krajský soud i sám žalovaný, to jak na existenci vodního díla nahlíží stavební úřad, není pro věc relevantní. Stavební úřad není k tomuto posouzení věcně příslušný. Listina Ing. V. zjevně není znaleckým posudkem. To plyne už z jejího názvu, podle kterého se jedná o projektovou dokumentaci pro odstranění stavby, kterou zadal stěžovatel. Zánik vodního díla dovozuje „znalec“ z výkladu § 55 vodního zákona. Znalci však nepřísluší posuzovat věc z právního hlediska; to činí až příslušný správní orgán, popřípadě soud. Tento dokument by tak neměl na (právní) závěr ohledně zániku vodního díla žádný vliv. Ostatně ani v tomto dokumentu Ing. V. nevyklučuje možnost faktické obnovy vodního díla (opravu objektu vyloučil toliko z ekonomického hlediska). Hospodářské využití vodního díla, se kterým je spjato Povolení, tak není vyloučeno.

[29] K tomu, že krajský soud neprovedl místní šetření a nedal vypracovat znalecký posudek na návrh stěžovatele, soud uvádí následující. V žalobě stěžovatel navrhuje pouze provedení místního šetření, vypracování znaleckého posudku nenavrhuje. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu nejedná, pokud lze přesvědčivě dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70, bod 30). Navrhované místní šetření by v souzené věci bylo nadbytečným důkazem. Existence vodního díla je dána pravomocným rozhodnutím krajského úřadu. Co se týče Povolení, krajský soud měl k dispozici znalecký posudek Ing. D. a zápis z technickobezpečnostního dohledu ze dne 27. 11. 2015. Tyto dva podklady vzájemně zhodnotil a dospěl k závěru, že vodní dílo je sice momentálně nefunkční, ale je možné ho znovu zprovoznit. Opak stěžovatel neprokázal.

[30] Nejvyšší správní soud není slepý vůči celé značně komplikované situaci stěžovatele i OZNŘ I) a II) a je si vědom, že od začátku sporu již uplynulo mnoho vody. Spory vzniklé v souvislosti s existencí a provozem vodního díla však nelze vyřešit toliko v řízení o schválení manipulačního řádu. V rámci tohoto řízení se soudní přezkum omezuje na otázku, zda stěžovatel správně doplnil všechny potřebné náležitosti manipulačního řádu. V tomto řízení tak nelze posuzovat právní otázky, které svou povahou spadají do zcela jiných řízení (o některých navíc bylo již pravomocně rozhodnuto). Stručně řečeno, stěžovatel byl vyzván k doložení všech podkladů pro schválení manipulačního řádu, resp. těch týkajících se opomenutého Povolení. Stěžovatel vodoprávnímu úřadu sdělil, že vodní dílo zaniklo (spolu s důvody jeho zániku), a s ním i Povolení. V souslednosti s výše uvedeným došlo k vydělení řízení o existenci vodního díla do jiného řízení, které skončilo pravomocným rozhodnutím se závěrem, že vodní dílo existuje. Správní orgány tedy v původním řízení setrvaly na tom, že v manipulačním řádu chybí vypořádání se s Povolením (podklady). Stěžovatel však do řízení opět vnesl otázky spjaté se zánikem vodního díla, ze kterých dovozuje neplatnost Povolení, tudíž nezákonnost zamítavého

rozhodnutí žalovaného ve věci manipulačního řádu. Tím se však snaží „vlomit“ zpět do řízení, jež bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím vodoprávního úřadu.

[31] Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že v mezidobí bylo stěžovateli vodoprávním úřadem nařízeno odstranění nepovolených úprav hráze vodní nádrže – rybníka „K“, které spočívají v zabetonování nátokového objektu pro turbínu, která je ve vlastnictví OZNŘ I) a II). Pravomocné rozhodnutí bylo napadeno žalobou stěžovatele, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 30 A 154/2019-136, zamítl. Proti rozsudku podal stěžovatel též kasační stížnost, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Bez ohledu na to je zřejmé, že i předmět řízení v označené věci a ve věci nyní přezkoumávané se odlišují. Řízení o kasační stížnosti napadající rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti stěžovatele o schválení manipulačního řádu na jím vlastněném vodním díle, není plochou, na níž by se měl řešit osud jiného vodního díla jiných vlastníků a platnost povolení k nakládání s povrchovými vodami svědčící těmto osobám, zvláště když o tom existují pravomocná a závazná rozhodnutí k tomu oprávněných orgánů veřejné moci.

VI. Závěr a náklady řízení

[32] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

[34] Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok III.).

[35] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok IV.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu